

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. S., narozený X,
bytem X
proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje,
sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KK/2887/LP/20-3 ze dne 2. 10. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V souzené věci se soud zabýval tím, za jakých podmínek lze učinit závěr o neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Sporné bylo především to, zda tuto výzvu její adresát slyšel a mohl rozpoznat, že šlo o výzvu při výkonu pravomoci, a zda lze učinit rozhodující skutkové závěry z listin ve správním spisu, které správní orgány skutkově nehodnotily a neoznačily za podklady svého rozhodnutí.

I. Řízení před správním orgánem

2. Rozhodnutím č. j. 2883/OVV-P/20 ze dne 13. 8. 2020 shledal Magistrát města Karlovy Vary žalobce vinným přestupkem proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (zákon o některých přestupcích), neboť neuposlechl

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Tohoto přestupku se žalobce měl dopustit stručně řečeno tím, že dne 28. 12. 2019 po hokejovém zápasu mezi týmy HC Energie Karlovy Vary a HC Škoda Plzeň (4:3 po prodloužení) v reakci na vulgární pokřik plzeňských fanoušků taktéž vulgárně pokřikoval a následně neuposlechl opakovaných výzev zasahujících policistů, aby svého jednání zanechal a opustil střežený prostor. Následné odvolání žalobce žalovaný zamítl.

II. Řízení před soudem

3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že v přestupkovém řízení byl použit záznam o podání vysvětlení, který dle § 137 odst. 4 správního řádu nelze použít jakožto důkazní prostředek. Žalovaný z něj přesto vycházel. Žalobce nikterak nepopírá jeho použitelnost coby důkazního prostředku, avšak toliko za splnění podmínek stanovených v trestním řádu, tj. se souhlasem procesních stran. Žalobce ovšem souhlas nedal. Ve věci navíc byla bez dalšího upřednostněna svědecká výpověď policisty na úkor žalobce. Dle žalobce policisté nepostupovali v souladu se zákonem: neučinili zákonem vyžadované výzvy a rovněž žalobci vyhrožovali odvozem na záchytku, pokud na místě nezaplatí pokutu. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu o nepřípustné policejní horlivosti. Ve vztahu k žalobci policisté konali obdobným způsobem, neboť vynucovali zaplacení pokuty na místě. V případě, že by žalobce nevyhověl tomuto řešení, vyhrožovali mu převezněním na policejní stanici.
4. Žalovaný k žalobě uvedl, že vycházel zejména z protokolu o ústním projednání věci ze dne 3. 6. 2020 a dále ze dne 29. 6. 2020. Provedl vlastní dokazování v rámci ústního projednání. Záznam o podání vysvětlení ve smyslu § 137 odst. 4 správního řádu nebyl prvoinstančním správním orgánem vůbec pořizován, nemohl být tudíž jako důkazní prostředek použit. Žalobce při ústním projednání věci vypověděl, že při konfrontaci s fanoušky soupeře, kteří nastupovali do autobusu, použil expresivní výrazy, avšak si nebyl vědom toho, že mu byla k jeho osobě, případně k jiným přítomným udělena zákonná výzva. Nicméně zaregistroval, že k němu jeden z policistů mluvil, avšak neví, co říkal. Následně v nestřeženém okamžiku postřehl, že autobus odjel a zůstal s policisty, kteří po něm požadovali občanský průkaz. Po odmítnutí zaplacení pokuty na místě, mu odebrali telefon, kde si na něj od určitého momentu nahrával vzniklou situaci. Následně jej odvezli na služebnu. Telefon mu byl posléze vrácen. Žalovaný uvedl, že prvoinstanční správní orgán přihlédl k samotnému vyjádření obviněného při protokolaci jeho vlastní výpovědi v rámci ústního jednání. Žalobce se doznal ke svému jednání a projevil lítost, neboť mu byl uložen trest ve formě napomenutí. Přiznání obviněného bylo toliko potvrzeno svědeckou výpovědí zasahujícího policisty. Žalovaný v návaznosti na žalobcovu námitku spočívající v nezákonném postupu policistů, sdělil, že neexistují-li pochybnosti o tom, že výzvu činí úřední osoba a nejedná se o naprostý exces, který by spočíval např. v tom, že by sama úřední osoba vyzývala k páčání protiprávní činnosti, je každý povinen podrobit se výkonu pravomoci úřední osoby bez ohledu na subjektivní názor).
5. Žalobce v replice rozporoval tvrzení žalovaného spočívající v tom, že úřední záznam o podání vysvětlení pořízení Policií ČR nebyl použit jako důkaz. Sám žalovaný konstatoval, že prvoinstanční správní orgán přihlédl k vyjádření obviněného, kde se ke svému jednání přiznává a uvádí, že si je vědom opakovaných výzev ze strany policistů, kdy si z důvodu své podnapilosti obsah výzev nepamatuje. Upřesňuje-li žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, že tento závěr učinil z výpovědi žalobce před správním orgánem prvního stupně v rámci ústního jednání, pak není zřejmé, jak k takovému závěru mohl dojít. Toto vyjádření žalobce se totiž

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v protokolu z ústního jednání o přestupku neobjevuje.

Předchozí rozhodnutí krajského soudu a kasační rozsudek Nejvyššího správního soudu

6. Soud žalobě původně vyhověl a rozsudkem č. j. 17 A 101/2020-35 zrušil naříkané rozhodnutí žalovaného. Dospěl totiž k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, zda žalobce slyšel pokyn policistů a zda ho mohl považovat za výzvu úřední osoby při výkonu její pravomoci. Jediným podkladem rozhodnutí, který o této skutečnosti vypovídal, byl úřední záznam o podání vysvětlení, který nebyl důkazně použitelný. Policista o této skutečnosti vůbec nevypovídal a žalobce tuto skutečnost spíše popíral.
7. Rozsudkem č. j. 4 As 421/2021-47 ze dne 14. 6. 2023 Nejvyšší správní soud zrušil původní rozhodnutí krajského soudu. Shledal totiž, že úřední záznam o podání vysvětlení nebyl použit jako důkaz. O skutečnosti, že žalobce slyšel pokyn policistů, pak vypovídá podání žalobce ze dne 25. 6. 2020. Také výpověď zasahujícího policisty byla věrohodná.

K zastoupení žalobce

8. Soud jednal s žalobcem přímo, nikoliv prostřednictvím advokáta dr. Štůska, neboť z jednání žalobce dovodil, že již nechce být zastoupen advokátem.
9. Plná moc na č. l. 8 spisu krajského soudu zmocňuje původního zástupce dr. Štůska „konat veškeré úkony ve věcech souvisejících s podáním správní žaloby“. Z pohledu krajského soudu je takovou věcí i zastupování v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o žalobě. Žalobce přesto dne 9. 2. 2022 sdělil Nejvyššímu správnímu soudu, že se plná moc na řízení o kasační stížnosti nevztahuje. Přípisem ze dne 16. 2. 2022 Nejvyšší správní soud žalobci sdělil, že nemá k dispozici spis krajského soudu a že žalobce se může nechat zastoupit, pokud z plné moci neplyne zastoupení pro řízení o kasační stížnosti (pozn. KS v Plzni: spis krajského soudu byl vypraven 15. 12. 2021 a doručen Nejvyššímu správnímu soudu 21. 12. 2021; srov. č. l. 15 a 16 spisu NSS). Později Nejvyšší správní soud plnou moc nehodnotil a s žalobcem jednal přímo, nikoliv prostřednictvím advokáta. Bezprostředně po vydání kasačního rozsudku neměl krajský soud k dispozici spisový materiál a nemohl tak posoudit případný vývoj zastoupení žalobce. Vyšel tedy z toho, že kasační rozsudek neoznačuje žalobce za zastoupeného a přímo žalobci doručil výzvu podle § 51 s. ř. s. Na tuto výzvu žalobce nereagoval a nesdělil soudu, že je nadále zastoupen advokátem.
10. Žalobce tedy byl původně zastoupen v řízení o žalobě advokátem a podle obsahu plné moci jím měl být zastoupen i v řízení o kasační stížnosti. Následně však (podle obsahu) sdělil, že si nepřeje být zastoupen. V navazujícím řízení o žalobě pak žalobce nesdělil, že případné zastoupení trvá, byť měl tu možnost.

III. Posouzení věci

11. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v této věci. Proto konstatuje, že „*skutkový stav, který vzaly správní orgány za podklad svého rozhodnutí, má podle Nejvyššího správního soudu oporu ve správním spisu. Výsledky provedeného dokazování přitom vypovídají o naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích.*“ (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 421/2021-47, odst. 56). Žaloba tedy není důvodná.

Procesní význam úředního záznamu o podání vysvětlení

12. Ve správním soudnictví je ustáleno, že úřední záznam o podání vysvětlení je v řízení o přestupku jen velmi omezeně použitelný. Podání vysvětlení před zahájením řízení slouží

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správnímu orgánu k získání informací za účelem ujasnění si otázky, zda vůbec a případně vůči komu má zahájit přestupkové řízení. Není však použitelné jako důkaz, neboť to § 137 odst. 4 správního řádu výslovně vylučuje (srov. např. rozsudky NSS č. j. 1 As 204/2015-33 ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 96/2008-115 či č. j. 1 As 34/2010-73 ze dne 9. 9. 2010, č. 2208/2011 Sb. NSS). Užití úředního záznamu o podání vysvětlení lze ale připustit jako tzv. jiný podklad pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu, a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 152/2016-37 ze dne 22. 9. 2016).

13. Z obsahu napadených rozhodnutí se krajskému soudu původně jevilo, že správní orgány učinily celkový závěr o skutkovém stavu z těchto podkladů: z úředního záznamu o podání vysvětlení žalobcem dne 29. 12. 2019, z výpovědi žalobce dne 3. 6. 2020 a z výpovědi zasahujícího policisty dne 29. 6. 2020.
14. V rozhodnutí magistrátu je jednoznačně uvedeno (str. 2), že

„správní orgán vzal mimo jiné na vědomí i skutečnost, že obviněný **při prvotní protokolaci před orgány policie po zákroku sám v protokolaci uvádí, že byl orgány vyzván, aby svého jednání zanechal, což je dostatečným důkazem, že si byl svého jednání vědom.**“

Stejně tak je v rozhodnutí žalovaného jednoznačně uvedeno (str. 4–5), že

„z předloženého spisu lze zcela jasně dovodit, že obviněný byl Policií České republiky zajištěn a převezen na služebnu dne 28. 12. 2019 kolem osmnácté hodiny. Vzhledem k jeho podnapilému stavu, byl posléze propuštěn a vysvětlení podával až následujícího dne, tj. 29. 12. 2019, kolem desáté hodiny, kdy lze předpokládat, že byl již střízlivý. **Při podání vysvětlení dne 29. 12. 2019 se obviněný ke svému jednání jednoznačně přiznal** a skutečnosti, které mu byly kladeny za vinu, nijak nerozporoval, naopak projevil nad svým jednáním lítost, kdy učinil i slib, že se toto již nebude opakovat. [...] Zde prvoinstanční správní orgán **přihlédl k samotnému vyjádření obviněného při protokolaci, kde se přiznává a uvádí, že si je vědom opakovaných výzev ze strany policistů, kdy z důvodu podnapilosti si obsah výzev nepamatuje, [...] vzhledem k tomu, že se ke svému jednání doznal** a projevil lítost, byl mu prvoinstančním správním orgánem uložen trest toliko napomenutí. **Přiznání obviněného pouze potvrdila** svědecká výpověď zasahujícího policisty.“

K tomu krajský soud podotýká, že „protokolaci“ je třeba v citovaném textu třeba rozumět právě úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem dne 29. 12. 2019, neboť to plyne jak z kontextu odůvodnění, tak obsahu spisu (jiný takový protokol ve spisu obsažen není).

15. Obsah těchto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyhodnotil tak, že úřední záznam o podání vysvětlení správním orgánům nesloužil jako podklad, na němž by byly samostatně vystavěny skutkové závěry. Část, ve které magistrát výslovně uvádí, že *přiznání žalobce je dostatečným důkazem* (a žalovaný toto přiznání opakovaně zdůrazňuje), svědčí podle Nejvyššího správního soudu o tom, že *magistrát vzal toto přiznání pouze na vědomí* (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 421/2021-47, odst. 56). Tímto právním názorem je krajský soud vázán.

Výpovědi žalobce a zasahujícího policisty

16. Dále Nejvyšší správní soud v odst. 45 rozsudku NSS č. j. 4 As 421/2021-47 konstatoval, že je nesprávná úvaha krajského soudu, podle níž „*proti sobě z důkazního hlediska (coby jediné dva použitelné důkazní prostředky) zůstaly stát výpověď žalobce a výpověď svědka (zasahujícího policisty), které však nepotvrdily, že žalobce slyšel výzvu zasahujících policistů.*“
17. Aniž by krajský soud zpochybňoval závaznost tohoto právního názoru, musí konstatovat, že tato (nesprávná) úvaha se v původním rozsudku krajského soudu nikde nevyskytovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Původní rozhodnutí krajského soudu spočívalo na tom, že *policista vůbec nevypovídal o tom, zda žalobce slyšel výzvy policie*. Výpověď policisty tedy nemohla stát proti výpovědi žalobce, protože policista nepopisoval rozhodnou skutečnost jinak či opačně než žalobce. Policista ji nepopisoval vůbec. Tento právní názor původního rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud ve svém kasačním rozhodnutí nijak neadresoval. Nemohl jej tedy ani shledat nesprávným. Při posouzení této části proto krajský soud vycházel ze svého původního názoru:

18. Policista při své výpovědi uvedl, že žalobce kontaktovali a „*vyzvali, aby přestal vulgárně vykřikovat s tím, že může dojít ke vzájemnému středu, protože když on vykřikoval, tak se fanoušci Plzně, kteří nedaleko nastupovali do autobusu, začali otáčet. ... Všiml jsem si, že kolegové z pořádkové jednotky vyzývali pana [žalobce], aby upustil od svého protiprávního jednání a opustil prostor protiprávního jednání. Pan [žalobce] na tyto výzvy nereagoval a domáhal se přístupu k fanouškům skrze policisty.*“ Žalobce byl podle policisty vyzván „*asi 5x nebo 6x. Já jsem ho rovněž asi 2x vyzýval, aby upustil od svého protiprávního jednání a aby opustil prostor. Pan [žalobce] se na chvíli uklidnil a po chvíli se opět snažil přiblížit k fanouškům Plzně.*“ (srov. protokol z 29. 6. 2020).
19. K tomu krajský soud dodává, že tuto výpověď policisty je třeba hodnotit jako důvěryhodnou, neboť jej k tomu zavazuje právní názor Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 421/2021-47, odst. 46). Pro posouzení věci je to ovšem bez významu, protože policista svou důvěryhodnou výpovědí nevypovídal o rozhodné otázce, zda žalobce výzvu slyšel.
20. Sám žalobce pak k této otázce v řízení o přestupku vypověděl, že si nepamatuje, zda vůči němu policie použila výzev: „*Při odchodu hned u schodů mě kontaktovala policie, přesně si již nepamatuji, co říkali, ale myslím, že mně upozorňovali, abych se vrátil a šel jiným směrem. ... Nejsem si vědom, že by mně osobně popř. že by k jiným osobám dávala policie nějaké výzvy podle zákona. ... Postřehl jsem, že jeden z policistů ke mně mluvil, ale nevím již, co říkal.*“ (srov. protokol z 3. 6. 2020).
21. Je třeba odmítnout tvrzení žalovaného z vyjádření k žalobě, že právě z této výpovědi správní orgány učinily závěr, že se žalobce přiznal. Takové hodnocení důkazů se totiž nikde v napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí magistrátu neobjevuje. Bylo by ostatně ve zjevném, extrémním rozporu s obsahem výpovědi, tak jak je zaznamenána v protokolu. Extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy je dán zejména tehdy, jestliže skutková zjištění nevyplývají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, anebo jestliže skutková zjištění jsou opakem toho, co je obsahem důkazů, na jejichž podkladě byla tato zjištění učiněna [srov. usnesení sp. zn. III. ÚS 359/05 ze dne 23. 9. 2005 (U 22/38 SbNU 579), k příkladu použití těchto hledisek pak náleze sp. zn. Pl. ÚS 25/17 ze dne 23. 6. 2020]. Takovým případem je i blíže nevysvětlený skutkový závěr o přiznání žalobce dovozený z důkazu, který žádné přiznání žalobce *prima vista* neobsahuje.
22. Výpovědi tedy lze shrnout tak, že žalobce ani policista v průběhu procesně použitelného dokazování nevyloučili, ale ani nepotvrdili, že žalobce výzvu slyšel. Za toho stavu tyto důkazy nemohou sloužit pro posouzení rozhodné otázky.

Podání žalobce ze dne 25. 6. 2020

23. Jiné důkazní prostředky zajištěny nebyly, protože videozáznamy o zákroku policie nebyly archivovány (což jde ovšem zejména na vrub Policie ČR, nikoliv správních orgánů).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

24. Důkazní situaci lze celkově shrnout tak, že závěr správních orgánů o skutkovém stavu, tj. zejména o tom, zda žalobce slyšel výzvy policie, nevyplývá z výpovědí provedených v řízení o přestupku. Že žalobce tyto výzvy slyšel nelze dovodit ze spojení úředního záznamu s výpovědí svědka, neboť k této otázce se svědek nevyjadřoval. Není tedy jak tuto výpověď konfrontovat s obsahem úředního záznamu. Závěr o tom, že žalobce výzvy slyšel, nebyl – podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu – správními orgány ani samostatně dovozen z přiznání žalobce v úředním záznamu o podání vysvětlení.
25. Napadené rozhodnutí, ani jemu předcházející rozhodnutí magistrátu nezmiňují žádný jiný podklad pro rozhodnutí, ze kterého by bylo možné učinit závěr o přiznání žalobce.
26. Nejvyšší správní soud ovšem tento stav nepovažoval za nedostatek při zjišťování skutkového stavu, neboť přiznání žalobce plyne z jeho písemného podání – vyjádření k přestupku a žádosti o doplnění spisu ze dne 25. 6. 2020. Tuto listinu tedy je třeba hodnotit jako zásadní podklad pro rozhodnutí, neboť jako jediná doplňuje řetězec důkazů natolik, aby bylo možné učinit závěr o tom, že žalobce slyšel výzvy, které následně neuposlechl.
27. Protože tato listina není zmíněna v rozhodnutí žalovaného či v rozhodnutí magistrátu, seznámil se krajský soud s jejím obsahem a s tím, kdy byla v řízení uplatněna. Zjistil, že tato listina je vskutku založena ve správním spisu. K jejímu obsahu nebyl žalobce v řízení o přestupku dotazován, a to ani při jednání dne 29. 6. 2020. Tato listina nebyla v rozhodnutích obou správních orgánů jakkoliv hodnocena, žalovaný ji nijak nezmínil v řízení o žalobě a ani v řízení o kasační stížnosti (v řízení o žalobě žalovaný *ostatně tvrdil, že magistrát učinil skutková zjištění o přiznání žalobce z výpovědi samotného žalobce*). Potud se tedy jeví, že význam této listiny jako novoty pro posouzení věci rozpoznal *sua sponte* teprve Nejvyšší správní soud až ve svém konečném rozhodnutí.
28. V této souvislosti krajský soud zvážil, zda není namístě dát žalobci a žalovanému možnost se k této listině vyjádřit, aby předešel protiústavní překvapivosti svého rozhodnutí (rozhodná otázka byla posouzena na základě listiny, které žádný z účastníků nepřikládal význam a neměl tedy důvod předvídat její použití pro rozhodnutí; srov. např. nálezy sp. zn. I. ÚS 3006/15 ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 3477/21 ze dne 14. 12. 2022 a tam citovanou judikaturu). Soud nicméně dospěl k závěru, že by to bylo neúčelné.
29. Význam podání žalobce ze dne 25. 6. 2020 byl Nejvyšším správním soudem konečně posouzen. Případné vyjádření účastníků řízení jakéhokoliv obsahu nemá význam pro zachování jejich procesních práv, neboť nemůže jakkoliv zvrátit závazný právní názor kasačního rozsudku. Nemůže tedy ovlivnit ani rozhodnutí krajského soudu, který je povinen se tímto závazným právním názorem řídit. Nadto platí, že bylo na Nejvyšším správním soudě, aby zvážil, za jakých podmínek lze do řízení vnést argument dosud nezmíněným podáním žalobce ze dne 25. 6. 2020. Krajskému soudu nenáleží posuzovat, zda Nejvyšší správní soud jako funkčně nadřízený soud postupuje korektně (srov. přiměřeně nálezy sp. zn. Pl. ÚS 15/14 ze dne 26. 1. 2016, odst. 34).

Formulace výzev vůči žalobci

30. Nedůvodné jsou námitky žalobce vůči vlastnímu postupu zasahujících policistů před zajištěním, který se měl mimo jiné vyznačovat porušením zásady slušnosti, nátlakem, nedostatečným poučením a formulací výzvy před zajištěním žalobce. Tento postup se nijak bezprostředně nepromítá do podkladů pro rozhodnutí o přestupku a nemá tedy vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Tím není vyloučeno, že šlo o postup nezákonný, soud to však v řízení o žalobě proti rozhodnutí nemůže posuzovat. Pro úplnost lze jen stručně zdůraznit,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že žalobce rozporoval *absenci výzvy před zajištěním* („před provedením zákroku“), nikoliv obsah *výzvy k opuštění* prostoru (tu údajně neslyšel). Na tuto druhou výzvu ovšem § 10 odst. 5 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, nedopadá, neboť by nešlo o výzvu před provedením úkonu, při němž dochází k *přímému vynucování* splnění právní povinnosti nebo k *přímé ochraně* práv. Jinak řečeno, výzvu k opuštění prostoru nemusí policie uvodit slovy „Jménem zákona!“ (k obdobnému závěru patrně dospěl i kasačně závazný rozsudek NSS č. j. 4 As 421/2021-47, odst. 55).

Skutková zjištění o spáchání přestupku

31. Lze tak uzavřít, že skutkový stav, který správní orgány vzaly za základ svého rozhodnutí, má oporu ve spisu. **Rozhodující skutkové zjištění o přiznání žalobce správní orgány nezískaly z úředního záznamu o podání vysvětlení, který explicitně označily za dostačující důkaz.** Nepostupovaly tedy v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu. **Přiznání žalobce vyplývá z podání žalobce ze dne 25. 6. 2020, byť toto podání správní orgány nijak skutkově nehodnotily a ani neoznačily za pramen svých skutkových zjištění.**
32. Podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu tedy bylo prokázáno, že žalobce dne 28. 12. 2019 neuposlechl opakovaných výzev policistů. Výzvy byly učiněny policisty při výkonu jejich pravomoci podle zákona o policii za účelem zamezení eskalace konfliktu fanoušků po rizikovém hokejovém utkání, měly zabezpečit urychlené bezproblémové nastoupení plzeňských fanoušků do autobusu a opuštění hokejové arény, aby se předešlo násilným střetům mezi těmito fanoušky. Žalobce si musel být s ohledem na charakter události a přítomné policisty vědom toho, že vulgárním pokřikem na plzeňské fanoušky a současným setrváním na místě, kde plzeňští fanoušci nastupovali do autobusů, může dojít k eskalaci konfliktu. Písemné materiály založené ve správním spise tak tvoří ucelený „důkazní“ řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit, že ze strany žalobce došlo k zaviněnému neuposlechnutí výzev.

Závěr

33. Napadené rozhodnutí netrpí vytýkanými vadami řízení a správní orgány posoudily rozhodné právní otázky v souladu s právem. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neuspěl a procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [srov. nález sp. zn. III. ÚS 926/19 ze dne 2. 7. 2019 (N 129/95 SbNU 66)].

Plzeň 24. července 2023

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.